

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK.

A R R E S T

nr. 206.308 van 1 juli 2010
in de zaak A. 176.860/XIV-31.858.

In zake : Robert OGANISJAN (HOVHANISJAN),
die woonplaats kiest bij
Advocaat L. DENYS,
kantoor houdende te 1030 BRUSSEL,
Paleizenstraat 154

tegen :

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Robert OGANISJAN (HOVHANISJAN), van Armeense nationaliteit, op 7 september 2006 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 augustus 2006 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 7 januari 2004 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd R. VANDER ELSTRAETEN, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 10 maart 2010 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 2 juni 2010;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat M. VERSWIJVER die, loco Advocaat L. DENYS verschijnt voor de verzoekende partij en van Attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur R. VAN DEN EECKHOUT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Robert OGANISJAN (HOVHANISJAN), van Armeense nationaliteit, is in België binnengekomen op 4 december 2000 en heeft zich op 4 december 2003, voor een tweede maal, vluchteling verklaard.

1.2. Op 7 januari 2004 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf.

1.3. Op 5 maart 2004 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 7 januari 2004 tot weigering van verblijf. Tegen deze beslissing heeft de verzoekende partij een schorsings- en annulatieberoep ingediend bij de Raad van State. Deze beslissing werd vernietigd bij 's Raads arrest nr. 160.322 van 20 juni 2006.

1.4. Op 7 augustus 2006 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opnieuw de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 7 januari 2004 tot weigering van verblijf. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“(…)

A. Vluchtrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Armeens staatsburger van Armeense origine. Op 4 december 2000 vroeg u een eerste maal asiel aan bij de Belgische overheid. Deze aanvraag werd afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf, genomen door de Commissaris-generaal op 27 maart 2001. Zonder nog teruggekeerd te zijn naar Armenië, vroeg u op 4 december 2003 een tweede maal asiel aan bij de Belgische overheid. U was intussen hier in België in het bezit gekomen van een beslissing van de militaire procureur in Armenië, waarbij u schuldig werd bevonden aan verboden wapendracht en aan de beschieting van een zekere Hovhannes Petrosian

op 8 december 2000. U vermoedt dat deze aanklacht gefabriceerd was – op 8 december 2000 bevond u zich immers reeds in België – door getrouwen van Serge Sarkissian of iemand anders van de Armeense overheid, omdat u op de hoogte was van enkele duistere zaken. Zo wist u van de betrokkenheid van generaal Margarian en van Hrand Papikian bij een grootschalige drugshandel, u was er zelfs bij toen Hrand Papikian op 21 januari 1998 een moordaanslag pleegde op generaal Margarian en u wist tevens dat het overlijden van generaal Margarian op 8 februari 1999 geen geval van zelfmoord betrof. Daarnaast was u er ook van op de hoogte dat ex-OMON chef Gagik Petrosjan ten onrechte gedurende 2 jaar in een medische instelling werd opgesloten en nadien gek werd verklaard. Omwille van deze kennis van de interne keuken was u in Armenië ook al benaderd geweest door de KGB met de vraag om met hen samen te werken, wat u weigerde. U bent in het bezit van de uitspraak van de Militaire Procureur.

B. Motivering

Het enige nieuwe element dat u aanbrengt in het kader van uw tweede asielaanvraag is het document van de militaire procureur waarbij u in beschuldiging wordt gesteld van een schietpartij.

Dit document bevat echter geen informatie betreffende de reden waarom u in beschuldiging werd gesteld van een schietpartij. Bijgevolg is dit document niet afdoende om hieruit een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie af te leiden.

Bovendien verklaarde u dat dit document verband houdt met uw eerste asielaanvraag. U verklaarde hierbij immers dat deze gefabriceerde beschuldiging het gevolg is van uw problemen in Armenië daterend van nog voor uw eerste asielaanvraag in België, en u merkte hierbij op dat alle problemen waarvan u melding maakt tijdens het interview (moordaanslag op Margarian, moord op Margarian, drugshandel van Papikian, eis van de KGB dat u met hen zou samenwerken) reeds hebben plaatsgevonden voor uw eerste asielaanvraag (zie verhoorverslag CGVS, p. 6). In het kader van uw eerste asielaanvraag werd echter een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen omwille van het bedrieglijke karakter van uw verklaringen. Dit document kan de geloofwaardigheid van uw verklaringen – gedaan in uw eerste asielaanvraag – niet herstellen. Evenmin kan op basis van het door u neergelegde document worden besloten tot het bestaan van een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, bevestig ik de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken waarbij u het verblijf op het grondgebied werd geweigerd.

Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag kennelijk ongegrond is.

(...).”

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1.

Overwegende dat verzoeker als enig middel aanvoert:

“Afgeleid uit de schending van het beginsel van het gezag van het gewijsde, de materiële motiveringsplicht en artikel 52 van de Vreemdelingenwet
Tegenpartij meent in essentie dat de tweede asielaanvraag kennelijk ongegrond is

- enerzijds omdat het opsporings- en aanhoudingsbevel niet de reden van de beschuldiging vermeldt en bijgevolg daaruit geen vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging kan worden afgeleid
- anderzijds omdat dit document volgens verzoeker verband houdt met de eerste asielaanvraag maar de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker gedaan tijdens de eerste aanvraag niet kan herstellen.

In tegenstelling tot de eerste en de tweede bevestigende beslissingen van 27 maart 2001 en 5 maart 2004, toen tegenpartij meende dat de aanvraag bedrieglijk was, wordt nu gesteld dat de aanvraag kennelijk ongegrond is.

XIV-31.858-3/6

Volgens artikel 52 Vreemdelingenwet is een asielaanvraag kennelijk ongegrond wanneer de vreemdeling geen gegeven aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

Uit de parlementaire voorbereiding van deze bepaling, ingevoerd in de Vreemdelingenwet bij wet van 6 mei 1993, blijkt dat de bewijslast om aan te tonen dat de asielaanvraag kennelijk ongegrond is, bij de overheid ligt:

"Deze nieuwe bepaling wil de asielzoekers enkel verplichten om hun asielaanvraag te staven met een coherent en geloofwaardig of minstens aanneembaar verhaal; er wordt geenszins vereist dat de asielzoekers hun recht op asiel in enige mate bewijzen"

(verklaring Minister van Binnenlandse Zaken, Kamer, 1992-93, 903/5, 47)

Het volstaat dus dat de verklaringen afgelegd door verzoeker tijdens zijn tweede asielaanvraag in verband met het nieuwe gegeven -met name het opsporings- en aanhoudingsbevel- coherent en aanneembaar zijn, opdat aangenomen dient te worden -tot eventueel bewijs van het tegendeel door tegenpartij- dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

Welnu, tegenpartij motiveert zijn beslissing NIET ten aanzien van de verklaringen afgelegd door verzoeker tijdens de tweede asielaanvraag (verhoor van 2 februari 2004), tenzij in verband met de feiten van de eerste asielaanvraag; minstens dient vastgesteld te worden dat tegenpartij niet motiveert waarom de verklaringen van verzoeker inzake het opsporings- en aanhoudingsbevel niet coherent en aanneembaar zijn. Verzoeker verklaart dat de beschuldiging vervat in het opsporings- en aanhoudingsbevel vals moet zijn, gelet op het feit dat hij ervan beschuldigd wordt strafbare feiten gepleegd te hebben op een ogenblik dat hij ze niet gepleegd kan hebben daar hij zich dan in België bevond. Tegenpartij lijkt bovendien te aanvaarden -en overigens ook de Raad van State in zijn vernietigingsarrest van 20 juni 2006- dat de beschuldiging vals is. En tegenpartij beweert ook niet dat het document niet authentiek is, alhoewel ze door de Raad in zijn voornoemd arrest uitgenodigd werd om zich hierover na een "diepgaander onderzoek" uit te spreken, zodat de inhoud van het document vaststaat. Aldus schendt tegenpartij flagrant de motiveringsplicht. Ze schendt ook artikel 52 voornoemd door de overweging dat het document geen informatie bevat over de reden van vervolging en BIJGEVOLG niet afdoend is voor een vermoeden (lees: ernstige aanwijzingen) van een gegronde vrees voor vervolging, waarbij de bewijslast omgekeerd wordt en bij de vreemdeling gelegd wordt. Deze overweging schendt overigens ook de motiveringsplicht daar het document WEL informatie bevat over de reden van vervolging, nl. onwettig wapenbezit en vrijwillige slagen en verwondingen. Dat deze informatie vals is, neemt niet weg dat de informatie over de beschuldiging vermeld wordt; en vermits de beschuldiging vals is, KAN ze de onderliggende reden van vervolging niet vermelden.

Overigens maakt de omstandigheid dat het ve(a)ststaat dat de beschuldiging geuit ten aanzien van verzoeker, vals is, WEL een ernstige aanwijzing uit dat er een gegronde vrees voor vervolging is, zodat ook hierdoor de motiveringsplicht geschonden wordt. Tegenpartij kan niet verwijzen naar de verklaringen afgelegd door verzoeker tijdens de eerste asielaanvraag, noch naar het bedrieglijk karakter ervan, vermits het vernietigingsarrest duidelijk vraagt zich te beperken tot de verklaringen inzake het opsporings- en aanhoudingsbevel. Anders beslissen zou in strijd zijn met het gezag van gewijsde van het voornoemd arrest.

Het gezag van gewijsde van dit arrest wordt alleszins geschonden nu dit een "diepgaander onderzoek" van het opsporings- en aanhoudingsbevel vraagt en tegenpartij dit niet doet.

Overigens kan het begrip "diepgaander onderzoek" alleen maar betekenen dat de asielaanvraag niet meer "kennelijk" ongegrond of "kennelijk" vreemd aan asiel in casu, bedrieglijk kan verklaard worden, m.a.w. dat artikel 52 Vreemdelingenwet niet meer kan toegepast worden, maar dat integendeel een "verder onderzoek" in de zin van artikel 63/3 Vreemdelingenwet noodzakelijk is, m.a.w. dat de asielaanvraag ten gronde dient onderzocht te worden.

Tenslotte schendt tegenpartij de motiveringsplicht en het gezag van gewijsde van het vernietigingsarrest door te verwijzen naar de verklaringen afgelegd door verzoeker inzake de feiten beoordeeld tijdens de eerste asielaanvraag. Immers, het arrest heeft beslist dat tegenpartij zich dient uit te spreken over de feiten en niet over de

verklaringen, en dat tegenpartij zich moet beperken tot het nieuwe feit en dit afzonderlijk dient te beoordelen los van de oude aangehaald tijdens de eerste aanvraag. Overigens is de motivering van de bestreden beslissing bedrieglijk -en bijgevolg niet afdoend- daar ze een essentieel feit verheelt namelijk het vernietigingsarrest.”;

2.2. Overwegende dat in casu de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besluit tot de onontvankelijkheid van verzoekers asielaanvraag omwille van de kennelijk ongegrondheid ervan; dat blijkens de gegevens van het administratief dossier het enige nieuwe element dat verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag heeft aangebracht een op 21 januari 2002 gedateerd opsporings- en aanhoudingsdocument van de onderzoeksrechter is wegens verboden wapendracht alsook de beschieting van een zekere Hovhannes Petrosian op 8 december 2000; dat verzoeker heeft verklaard dat de beschuldigingen daarin valselijk zijn daar hij zich op dat moment al in België bevond; dat het arrest nr. 160.322 van 20 juni 2006 de Commissaris-generaal verwijt niet te zijn ingegaan op kwestieus document; dat blijkens de motivering van de bestreden beslissing het opsporings- en aanhoudingsdocument niet afdoende is om een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag af te leiden omdat het stuk geen informatie bevat betreffende de reden waarom verzoeker in beschuldiging werd gesteld van een schietpartij; dat deze redengeving geen steun vindt in het betreffend stuk; dat volgens de Franse vertaling erin onder meer het volgende werd vastgesteld :

“Le 8 décembre 2000 vers 22h30, dans la rue Khorénatsi en la ville d'Erévan il est entré en dispute avec Hovhannès Petrossian, patronyme Vardan, et il a tiré sui lui avec l'arme susmentionnée qu'il gardait illégalement sur lui en le blessant gravement sur le ventre.”;

dat, in tegenstelling tot hetgeen in de bestreden beslissing wordt gesteld in het betreffend document wel degelijk de reden wordt vermeld waarom verzoeker in beschuldiging wordt gesteld voor een schietpartij; dat, in zoverre het betreffend motief van de verwerende partij aldus zou moeten worden verstaan dat uit het document niet valt op te maken omwille van welke redenen verzoeker valselijk zou worden beschuldigd van een schietpartij, de bestreden beslissing is aangetast door een manifeste beoordelingsfout; dat het immers kennelijk onredelijk is vanwege de Commissaris-generaal ervan uit te gaan dat een vervolgende instantie in een opsporings- en aanhoudingsbevel doet blijken waarom ze iemand valselijk van iets beschuldigt; dat wanneer de beschuldiging vals is, de onderliggende reden van vervolging niet kan worden vermeld; dat de bestreden beslissing niet afdoende met redenen is omkleed; dat het middel, wat het thans besproken punt betreft, gegrond is; dat er geen grond meer is om over de vordering tot schorsing uitspraak te doen;

